

на ближния си. Запримѣръ, ставате сутринъ отъ сънъ, но се чувствувате неразположенъ и казвате: Не мърдамъ отъ мѣстото си, не ми се работи. Искате ли да си направите едно добро, станете, облѣчете се бързо и донесете вода отъ чешмата. Ако вчера, когато сте били разположени, донесохте едно буре вода, днесъ, при неразположение, донесете две бурета. Като носите вода, вие се лѣкувате, смѣнявате състоянието си. Като смѣняте разположението си, правете добро на човѣкъ, когото не обичате. За предпочитане е човѣкъ да прави добро, отколкото да обижда и тъпче хората. Така и той се радва, и ближниятъ му се радва. Дето има радостъ и веселие, тамъ Богъ присъствува.

Сега, задачата на всѣки човѣкъ, като ученикъ на живота, е да се стреми къмъ реализиране на своя идеалъ. Това значи, да има поне една основна идея, за която да е готовъ на всѣкакви жертви. Предъ каквото изпитание и да се намира, да не се страхува, но да гледа на него като на велика привилегия. Нѣма по-голяма привилегия за човѣка отъ това, да бжде подложенъ на изпитания и мъчности, но когато разбира смисъла имъ. Ако не ги разбира, той търси начинъ, по-скоро да се освободи отъ тѣхъ. Въ изпитанията, въ мъчнотиитѣ, въ сиромашията и въ глада, природата крие голѣми блага. Може ли да се справя съ мъчнотиитѣ си разумно, човѣкъ се ползува и отъ благата имъ. Обаче, ако не се справя съ мъчно-